Λιβήθριον ορος Λειβηθριάδες νύμφαι
Λειβηθρία στόμα Λιβήθρα κτημ. θρῆκες. Ἡρόδ.

Η τριακάδα θύει ἀπὸ τῶν θρεπτῶν χρόνων τὴν θυ-
σίαν ἀπὸ τὰ Λειβήθρα λίβη-
θρα ἢ ἀπὸ Λειβήθρου, ὄνομα ἀπὸ τοῦ ὄρους σπηλαίῳ
ἀπὸ ἐμύδρων χωρίων (θάσου θρεχθέντων ὑπὸ ῥώ-
μης). Ἡ ἐπιγραφὴ ἀπὸ ἄγνα λίθ καὶ ἀπὸ εἰς
ἀπὸ τῶν ὀσίων ἀπὸ λίθου (χύνει καὶ ἀπὸ χαμόνας)
λιβάδιον (βοσκὴ ὕδατος ἐπὶ ἐπὶ λίθου ἐχο-
μεν ἀπὸ τοπογρ. θέσεως ἀπὸ τὰ Θυρέα
ἀπὸ Μακεδονίας ἀπὸ Λειβήθρη στόμα
ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, ὅπου ἐγκαθ[illegible] Θυρέαι ἀπὸ ὁρμᾶται
σχῆμα ἀπὸ ἀπὸ θαλάσσης (Θουκ. Χ 293). Τὸ ἀρχαῖ-
ον μέρος ὅπου ἐγρίσκεται τὸ ὄνομα ἀπὸ ἄγνα ἀπὸ
πύργαια. Εἶναι ἄρα μία τοιαύτη ὀδὸς ἀπὸ ἄγνα ἐν ὀ-
νομα ἀπὸ ὀσίων αἱ θύειραι ἀπὸ θυέρ ἀπὸ ἔμπων δὲν
ἔμεναν μὲν ταυτὸν ἀλλ' ἔμεναν ἐμ ἀπὸ ὕστερος ἀπὸ ὁρμᾶται
ἀπὸ ἀμέσως ἐκεῖθεν ἀπὸ Ἐρμιόνης ἀπὸ ὀσίων παθέχει
ἀπὸ θάμναιον, ὅπου ἐγρίσκεται ἡ ἐορτὴ ἔτρα ἀπὸ ὁρμᾶ-
ται ἀπὸ θρῆκας. Εἶναι αἱ ἀρχαῖαι μαρτυρίαι ὅτι
ὁ θρῆκες, ὁ ὁρμᾶς μετὰ ἀπὸ ἐν ἀπὸ λόγ εἰσάγοσαν ἀπὸ
δὲν ἐλάβομεν ἀπὸ Διόνυσον, ἀλλὰ ἀπὸ Ἥρων ἀπὸ ὀσί-
ων ἐμπόρων καὶ ἀπὸ ἐγαγόντα ἀπὸ ἀπὸ θεόν. Ἡρόδ. κά-

Σβορώνα
ἐν ἀρχέγονες
Ἐρμιονίας
ἀπὸ Μακε-
δονίας
ἐν Νάξ.
Ἐφημ. 1918 σ
σ. 127

B'. Πίερες. Λειβήθριον Ὀρφεύς
Παγγαῖον. Διόνυσος. Βασσαρίδες. Ροδόπαβος

Θε πρωι προ της αναθοχης επι τε όρες Παγγαίε, και
ιπερίμενε την αναθοχην τε Ηλίε δια να τον ίδη η
τον χαθρεύση. Ο Διόνυσος οργισθεις έχρι τας Βασσα-
ρίδας αίτινες τον εθεμάχισαν, αποχύθως αι Μούσαι
τον έθαψαν ρ Λείβηθρα. (Ερατοσθένης 24). Μία
θεος χοιπον με αυτο το όνομα η χειβάδιον βρεχόμενον
απο ρυάκια ο ευρίσκετο επι τε Παγγαίε, η ακριβως εν
όμοιον ποιητικον χειβάδιον με εν ωραίον ρυάκιον
καθέχεται σήμερον [illegible] της κορυφης τε Παγγαίε
υπο τε μεγαλητέρε [illegible] τε Παγγαίε εγγηνικε
[illegible] ρυάκια
Ροδοχείβος και [illegible] αγηθης, δι όχες οίτι-
νες το επεσκέφθησαν [illegible] χειβάδιον ρόδων εν Λεί-
βηθρον ρόδων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πίερες. Λείβηθρον. Αγριόχοιρος.
Διόνυσος Λυκόργος. Μεθώνη. Υάδες.

221

Σβορώνου ο αρχέγονος Ελληνικός της Μακεδονίας Νομ. Εφημ. 1918-19 σ. 127

Προβαίνω ήδη εἰς την εξήγησιν τοῦ τόπου τοῦ αγριοχοίρου: Μία γ' αν αρχαία παράδοσις των Λειβηθρίων τοῦ Πίερος τοῦ Βρύμου, ή συνεπως και του Παγγαίου Πιερίου, έλεγεν ότι Διόνυσος ο θρᾷξ, Αγμοδί ο ίδιος ο τοῦ Παγγαίου, ᾠδοποιήθη απο χρησμον των κατοίκων τοῦ Λειβήθρου ότι η πόλις των ίκελλε και καθατραφη υπο χοίρου (συος) όταν ο ήλιος ήδελεν ιδῃ τα λάφυρα τοῦ Ορφέως θεθαμμένα παρ αυτοις. Πειθόμενος [illegible] ότι εν ζωον όσον ώριον η αν ηθ, δεν [illegible] καθατρέψη [illegible] ρῶσιν επι τοῦ τάφου η επιθυ[illegible] ανετράφη εξ αμελείας, ο χάμαρρος Σῦς [illegible] κυρίσας και θέτρεψεν ανθρωπους η ζῶα (1)

Και ο γουρούνα των Μεθωνίων Αναπολω τοῦς ατρολογικοῦς μυθους καθα τοῦς οποίους αι νύμφαι τοῦ Νύσσης συνοδοι η θρεφοι τοῦ Διονύσου Υης του Παγγαίου, καταδιωκόμεναι υπο τοῦ Λυκόργου εφρίφθησαν εκ τοῦ ύψους τοῦ όρους τοῦτο η καθέφυγον εις την θέτιν αυται τοῦτο έγιναν ο αγερισμος των Υάδων των οποίων το ονομα προέρχεται απο τον Διόνυσον Υην

(1) Παρ. IX 36.5 Απολλοδ. 3.7. Υγι. Αστρ. 27. Πλουθ. Αλεξ. 14. Κίων 47.

D

Πιέρες. Υαίδες. Αγριόχοιρος

Η γουρουνα με τα επτα γουρουνάκια τ[illegible] 222

= αγριόχοιρον, η απο τον αδελφόν των Ύαντα η απο
των ὑων . . . . . το οποίον φαίνεται ότι αντα-
πουρίνεται εις την αρχαιοτάτην ιδέαν την οποίαν οι αρ-
χαίοι εσχημάτισον περι αυτών, ως η με την αρχικην-
την γαλήνην κατα την οποίαν οι θεοι επαρουσιάζοντο υπο
σχήμα ζώων (totem) Ιόρα Εφημ. Νομισ. Τ. XVI (1913) σ. 1[illegible]
Πραγματευόμενοι εις το δεύτερον μέρος της παρούσης
πραγματείας τα νομισματα ότι μέντρο [illegible] τον
Παγγαίου θα ίδωμεν ότι [illegible] αρχαιοτάτου
χρησιμεύουν ως τύπο[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]
στομερως την περίβημα [illegible] τον σημερεν μας
γαου περι τον νομισματος τον φερόντος τον τύπον της θηλείας
αγριογουρούνας: Κατ' αυτην α ξίστι μέρος εργασίων
μνημείων των αρχαίων Ελλήνων, ειρίσκεται κεκρυμ-
μένον εν νόμισμα φέρον τον τύπον της γουρουνας με
τα μικρά της. Ευτυχης όμως θα το εύρη θα αναμαζώ-
ξη χάρις εις αυτο κρυμμένους θησαυρους, το αργύριον τον
δεν θα εξαντληθη ποτε ηξεύρει τον ας υποθέσης θα πηγαί-
νουν καλα. αγγα φαίνεται ότι κανεις μέχρι τουδε δεν το ανε-
κάλυψε. Μελετων την παράδοσιν αυτην κατάλαβα εξή-
τησα ν' ανακαλύψω πόθεν προηλθε. Ξήμερον ότε ευρεκα
την γουρουνα επι τον αρχαιοτάτου νομισματος τον περιφη-

Πιέρες. Ιλάδες

η γυρύνα με τα επτα γυρυνάκια της

ὁρῶς δια τον χρυσον τον οποῖον εφύλαττεν ἐξ τοῦ πεντρίου τοῦ (γης χρυσόβωλον λέπας Πάγγαιον. Ευριπ. Ρῆσος. 921) ἡ δια τους θησαυρους τοῦ χρυσου τους οποίους οι πρῶτοι βασιλεις των Πιερίων ἔχον εκη εγκρύψη εις την γην (ὁρα απωθέρω, το κεφάλαιον (τα ἠλεκτρον. των Πιερίων), δεν αμφιβάλλω πλέον ὁτι η παράδοσις προέκυψεν απο εκη τοσούτῳ καλλοι καθ' ὁσον ακριβως το Παγγαῖον σχηματίζει το κέντρον ὁθεν [illegible] η παράδοσις ὁ Μακεδονίαν, θράκην, [illegible] Αἰγυπτον Κύπρον, [illegible] ἀπέρον [illegible] ἀγγάρτη [illegible] τερον ακόμη! Φαίνεται [illegible] ὁ λαός μας επίστευεν ὁτι αυτο το μαγικον νόμισμα [illegible] ὁ ἑνα λαον Παιόνιον, διότι ὁ τας οδηγίας τας οποίας δίδουσιν τα βιβλία της Σολομωνικῆς τοῦ, δια ν' ανακαλύψη τους θησαυρους τοῦ χρυσου, συστήνουσι να κάμη τις χρῆσιν μεταξυ ἄλλων πραγμάτων τους σπόρους τοῦ φυτοῦ "παιωνία."

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ